

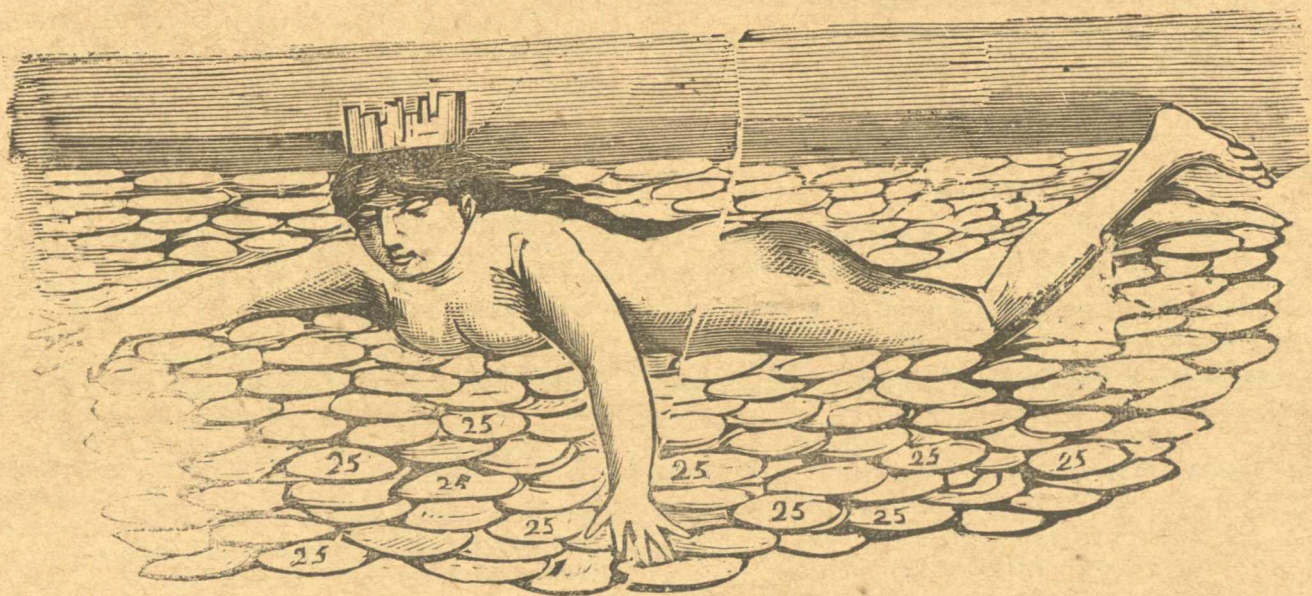

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίτριαν ἀρχήν.

ΓΑΜΒΕΤΑ

Με σημαία ἡ Ἑλλάδα σὲ σκεπάζει ἱερὰ,
καὶ στὸ λείψανό Σου κλιθεῖ ἡ Γαλλία γοερὰ.
Στὸν Κανάρη καὶ στὸς ἄλλους ποὺ θὰ εὕρης ἐκεῖ πέρα,
καὶ τῆ Θεσσαλία πέρα τους, ὅτι εἶδες Ἑλευθέρια

Ἐκ τῶν φόρων τοῦ Ἑκαλλοῦ ἡ Ἑλλάδα κολυμπᾷ στὰ πλοῦτη.

Παίζουν τὰ ρόμπλα στὴ βουλή.

Λέει ἡ παροιμία.

ὅπου εἶνε τὰ πολλὰ πᾶν καὶ τὰ λίγα, ἦτοι ὁ παρὼς κυνηγᾷ τὸν παρᾶ.

Αὐτὰ ὅμως δὲν εἶνε ἀλήθεια, διότι, κἀμμιὰ φορὰ ἡ παροιμία δὲν βγαίνει καὶ ὅλ' ἰς ἀληθινὰς.

Ὁ λόγος εἶνε γι' αὐτὸ τὸ βρωμυλαχέτο τῆς Ἀνθεθικῆς τράπεζας, τῆς ὁποίας τὸ κάλπικο χαρτί, εἶνε χειρότερο καὶ ἀπὸ τὰ γραμματόσημα τοῦ Βελόντζα, καὶ θὰ καταστήσουν κἀμμιὰ φορὰ σὺν τοῖς καϊμέδες τῆς Τουρκίας, νὰ δίνη τινὰς ἕνα πεντακοσάριο γιὰ νὰ πάρη δέκα ἀληθινὰς δραχμὰς, ὅπως συνέβηκε καὶ στὴ Φορντζα μιὰ φορὰ, ποῦ ἔδιναν διακόσων φράγκων χαρτί γιὰ νὰ πάρουν ἕνα φράγκο ἀσιμένιο.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κυρία τράπεζα μᾶς κάθησε τὸ λαχεῖο τῶν 60 μιλιουνίων στὴ ράχη, μᾶς τραβᾷ τὸν παρᾶ, μᾶς εὐχανε τοὺς ψευτομεσίταις μὲ τὸ πούλημα τῶν ἀριθμῶν καὶ σὲ κάθε κλήρωσι, δὸς' του καὶ ὅλο κερδίζουν οἱ χρυσογάρδοι, Βουρίδες, Σκουζέδες, Σκουλούδιδες, Νεφροπόντιδες, Μελλίδες, καὶ Κεχαγιάδες, τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς, ποτὲς δὲ δὲν ἀκούσθηκε νὰ κερδίσῃ καὶ κανένας φτωχός. Βρίσκουν μιὰ πρόρασι καὶ μᾶς λέν, ὅτι τάχατες αὐτοὶ ἔχουν πολλὰς μετοχὰς καὶ γι' αὐτὸ τοὺς πέρτουν καὶ οἱ λαχοί.

Βρὲ τίνος τὰ πούλατε αὐτὰ τὰ σέσκουλα καὶ μκίντανό, σὲ τε μᾶς; Βρὲ τὰ κάνετε καλπονόψει;

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

2 Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ

Β.

Συλλογισμοί.

Ὁ Πλιτοπλίτης καθὼς εἶπαμε, ἦτανε σὲ μεγάλου; συλλογισμοὺς γιὰ τὸ μποναμά ποῦ ἤθελε νὰ κάνῃ τῆς Γαρουφαλίστας του.

Ὅπως κ' ἂν τὰ μετροῦσε, ζερωδὴμητα ἐρχότανε. Τὸ πανὶ δὲν εὐχανε καθάδι.

Οἱ δαναισταὶ του εἶχον σραλήσει τοὺς λογαριασμοὺς του μ' αὐτὸν, καὶ ὅλοι οἱ πιστοταὶς του εἶχον κλείσει τὰ κατὰ-στοιχὰ τους.

Παντοῦ σκοῦρα τᾶφερνε.

Τοῦ φαίνεται πῶς ἤθελε νὰ πέσῃ ὁ οὐρανὸς νὰ τὸν πλακώσῃ.

Ἀπὸ τὴ στενοχωρία του ἐπετοῦσε τὸ τσιγάρο του καὶ πάλι τὸ ξαναέπερνε καὶ φούμερνε, μάλιστα πολλὰκις φορὰς τόχαψε καὶ ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ ἔκαψε τὰ χεῖλιά του καὶ τὴ γλώσσα.

Γιατὶ ρε σεις κύρ Καλλιγᾶ, Κεχαγιά καὶ συντροφ'α, ὅταν τὶ κορίτσι βγάξῃ τὸ λαχνὸ ἀλλάζετε ὄψεις ὄψεις καὶ κιντρινίζετε; Πέρνετε τὸ λαχνὸ, τὸ κλῆρο, ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κοριτοῦ, καὶ ἀντὶς νὰ τὴν δείξετε ἀμέσως στὸ λαὸ, τὸν βλέπει ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο σας καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ τὰ κάνετε πλακάκια, γυρίζετε καὶ μᾶς λέτε, κατὰ τὴ συνεννόησι ποῦ ἔχετε— ἐκέρσισε ὁ δεινὰ ἀριθμὸς— ὁ ὁποῖος πάντοτε βγαίνει τῆς παζέας σας. Ὅχι, δὲν εἶναι ἔτσι.

Ἄν ἦσθε τίμιοι ἀνθρώποι, πρέπει ἡ κλήρωσι νὰ γίνεταὶ ὀλοφάνερη.

Ἐχουν, μᾶς λέτε, οἱ μεγάλοι πολλὰς μετοχὰς, αἱ καλὰ, ἡ μετοχὰς αὐτῶνόνε τῶν χρυσογάρδων, εἶνε πῶς πολλὰς; ἀπὸ οὐλαὶς τῆς ἄλλαις ποῦ ἔχει ὁ λαός; Γιατὶ, δὲν κερδίζει κ' αὐτός; Γαῖδουρία, κλέφτιδες, μπαγαπόντες, τσαρλατάνοι κωμπογιαννίταις, ποῦ γελᾶτε τὸν κόσμον καὶ σκωθοῦντε ἀπὸ τὸν ἴδρωτα τῆς φτωχολογιάς.

Βαρδᾶτε, καὶ τὰ λαχεῖα τῆς τράπεζας εἶνε φουρνέλα.

Δὲν ἔχει φέτος

ἔξοικον' μῃσι ἀπὸ τὸ παλάτι, γιὰ δύο λόγους· πρώτο γιατί βαροῦν κοντακίαις οἱ σκοποὶ, δεύτερο, γιατίς μαζευτήκαν πολλοὶ ξένοι, καὶ εἶνε περὶ διαντροπῆς νὰ βλέπουνε φτωχοὺς μαζεμένους ἀπὸξω ἀπὸ τὸ παλάτι, καὶ τρίτο, γιατίς εἶπε λέει, τὰ πολλὰ χνώτα φέρνουν τὴ βλογιὰ, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ λαί-

Ἐέχασα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἶχε καὶ μιὰ ἀδερφή, μαθήτρα, τῆς ὁποίας ἡ μακία ἦτανε, ἀντὶς γιὰ τὰ μαθήματά της νὰ διαβάξῃ ρομάντζε; μυθιστορήματα, καὶ ἀνοδοῦσαις καὶ τὸν Ἐρωτόκριτο, γιὰ νὰ μαθεῖν τραγοῦδικ ἀπόξω.

Μπήκε λοιπὸν σ' αὐτῆς τὴ κάμαρα γιὰ νὰ πάρῃ μ' ἄ κλάα χαρτί καὶ γράψῃ τὸ ραβασάκι ποῦ ἤθελε νὰ στείλῃ στὴ Γαρουφαλίστα του.

Ἀπάνω στὸ τραπέζι τῆς ἀδερφῆς του ἦτανε κοντὰ στὴ Χρηστομάθεια καὶ τὴν Κατήχησι καὶ ὁ Γουστάβος ὁ μοσρομάγκας τοῦ Περσίς, καὶ ἡ Νανά, καὶ τὰ δύο ὀμορρὰ βιβλία γιὰ νὰ σπουδάσῃ τινὰ, τὴ χρηστοθήεια.

Ὁ Πλιτοπλίτης ἐπῆρε καὶ ἔκοψε ἀπὸ τὴς ἀδερφῆς του τὰ τετράδια μιὰ κλάα καὶ ἕκατσε νὰ γράψῃ στὸ γράψιμο ἀπάνω δὲ ἐσυλλογόντανε καὶ ἔλεγε:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐβῆ ἀκόμα ἡ πρωτοχρονιά. Ἐρέτος ἦρθε πολὺ νωρίς. Ἐγινε κοντός ὁ χρόνος. Ἐπρεπε ν' ἀργήτῃ τού- λάχιστο τὸ λιγάκι ἕνα δύο μῆνος ἀκόμη, ἕως τότες; μποροῦ- σα κἀτὶ νὰ ἔκανα. Μποροῦσα νὰ ἐβάζα κανένα στὸ τσουβάλι. Ἐλα ντὲ τόρα, τί διάβολο μποναμά νὰ τῆς κάνω, ποῦ δὲν ἔχω τίποτα; Μὰ τί ὄργη Θεοῦ τοὺς κατέβηκε νὰ κάνουν αὐτὴ τὴν συνθήκη τῶν ρεγάλων τῆς πρωτοχρονιάς; Χωρὶς ἄλλο, αὐτός ποῦ τὰ πρωτοῦδανε σὲ ἐνέργεια, θὰ ἦτανε κανένα βλα-

ρόνεταὶ ὁ λέει, τὰ δὲ χρήματα τῶν λαῶν λέει στὴν ἐτικετὰ τῶν γυνικῶνε, στὸ Γουδι καὶ στὸ Γερουκαίτο, ὅτις κύριοι φτωχοὶ τρεχᾶτε στὴν ἐτικετὰ τῶν κυριῶνε, νὰ σᾶς δώ- σουν κἀμμιὰ πῆχυ πκνὶ ἀμερικάνικη. κκ. κἀμμιὰ πῆχυ κουβέρτα, νὰ κάνετε σούπκ ἀπ. κἀναβάτσο καὶ ψιτὰ ἀπὸ βελίντζε; νὰ φᾶτε νὰ χορτάσετε τὰ Χριστοῦγεννα.

Ρωμκίικο ρωμκίικο.

Κύρ Διευθυντή

ποῦ πασοκῶδετα γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς πολιτείας; καὶ βρί- ζεις τὸ κόσμον γιὰ ἕνα χαρτάκι ποῦ βρίσκεις στὸ πεζοδρόμιο, γιατί δὲν περνᾶς κἀ ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Καλαμίδου ποῦ εἶνε στὸ Ψυρῆ καὶ κοντὰ στὸν ἀϊ Δημήτρι, νὰ δῆς ποῦ ζένει καὶ βρωμᾶ, ποῦ, ὁ Θεὸς φυλάζει, ἂν πέσῃ καὶ βλογιὰ θὰ τοὺς θε- ρίσῃ ὅλους μικροὺς μεγάλους. Αὐτοὶ οἱ μασκράδες ποῦ ἔχεις διορισμένους; νὰ ἐπιβλέπουν τὴν καθαρότητα, δὲν ἀνοίγουν τὰ στραζά τους; νὰ ξεστραβωθοῦν, νὰ δοῦν ποῦ εἶνε ἡ ἀκαθαρ- σία; Δὲν τοὺς δίνεις μιὰ ρομπασίνα κκλή, νὰ κυττάζουν τὴ δουλειὰ τους; Τὸν παρᾶ νὰ τὸν τραβοῦν ξέρουν, καὶ τὸ χρέος τους δὲν ξέρουν νὰ τὸ κάνουν;

Ἄλλ' ἀπὸ γαῖδουρογαῖδάρους τί περιμένεις καλὸ νὰ δῆς; Οὐζῶ.

Κουβέντζα

ἀνκεματζὺ ἐνοὺς κλήτορα καὶ ἐνοὺς πολίτη.

— Λοιπὸν τὸν τσικώσατε τὸν μουστέρη τὸν Νυχτοκλέρτη, — Ναι, ποῦ πᾶρῃ ὁ διάλογος τὸ γονιό του, ἐγὼ ἤμουν φρουρὶ ὡς τὰς δύο τῆ βραδυὰ ποῦ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὸ μαγκζὶ τοῦ Βουγᾶ, καὶ ὁ κερατᾶς, δὲν ἦρθε ἐκεῖνη τὴν ὥρα νὰ τ' ἀνοίξῃ, μόνο ἄρρησε καὶ τίλειωσα γ'ὼ τὴ περιπούλια μου καὶ πῆγε σὰ στρῆβὸς καὶ τὸν τσικώσα ὁ Κλεάνθης, θὰ πῆρῃ τόρα καίνοσ τὸ ρεγάλο, κ' ἐγὼ νὰ, ἀποδώ, τὸν κκαὶ μου τὸν καιρό.

Βλέπετε πῶς φιλοτιμοῦνται τόρα οἱ κλήτορες, ἀμκ ποῦ ξέρουν, ὅτις ὑπάρχει ἀμοιβή;

Λειτκνίαις

φώναζα καὶ λειτκνίαις; ἄρχισαν τόρα νὰ γίνωνται. Δὲν τὸ ξέρετε, ὅτις ὅταν ἀπλιντῆ ὁ ἀνθρώπος καὶ δὲν ἔχῃ κἀμ- μιὰ ἔλιπς σωτηρία πῶς κικαρεῦγῃ στὰ ἄγια;

Ἐκεῖνο ὅμως πῶ μᾶς; ἔβανε νὰ ἐβῆκατε τῆς ἀπορίας, εἶνε, ὅτις ἐνῶ ὁ λαὸς ἐπέμεινε νὰ βγοῦν ἢ εἰκόνας στὴν ἐ- νωρία, οἱ πατᾶδες; δὲν ἦσαν, καὶ ἔγιναν κἀποτα κκυ-

κόμετρο, θὰ ἦτανε γιὰ δέσιμο. Νὰ τὸν ἤξερα τὸν κερατᾶ ποῖς ἦτανε αὐτός, νὰ πῆγῃ νὰ τοῦδινε μιὰ γροθιά, νὰ τοῦ πέτα- γα ὅλα τὰ δόντια. Ἄς γράψω τόρα, ἀλλὰ μὲ τί ὀρεξὶ νὰ γρά- ψω, ποῦ μὲ πῆρε ὁ θυμός.

ἌΓκαπητό μου πουλί καὶ τρυπερό μου ἀιδονάκι!

Πάρα πολὺ πῆγε. Ἐπειτα δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐγενική ἡ ἔκφρασι. Αἱ τᾶλλᾶζόμε.

«Ψυχούλα μου, κἀκαρὶ μου.»

Ὅτε αὐτὴ δὲν πᾶει; τί γηρεῦει ἡ ψυχὴ μζὺ μὲ τὸ κἀ- νάρι; Νὰ βῆνω καλλιτέρα ψυχὴ τῆς καρδίας μου; Ὅτε. Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου; Ἄμ ἔχει ποτὴ ἡ ψυχὴ, ψυχὴ; Τότες θὰ ἦτανε ἐρτάψυχος ὁ ἀνθρώπος. Ἄ! σταθῆτε τὸ βρῆκα.

«Μαργαριταρένια μου Γαρουφαλίστα.»

Αὐτὸ μάλιστα, πᾶει καλὰ. Πάρα κᾶτω τόρα.

«Πιστὴ μου φίλη, τὰ αἰθήματα ἄπαρτινα τρέρω πρὸ π λ- λοῦ, διὰ σέ.»

Σὲ; Δὲν κάνει σέ. Ἄλλοιῶτικα πρέπει νὰ γραφῆ, νὰ χτυπᾶ εὐγενικώτερα στ' αὐτὶ.

«Διὰ ἐλόγου σου, διὰ τὴν εὐγενία σου. Μῆτα. Διὰ, . . διὰ . . . Νὰ πᾶρῃ ὁ διάλογος καὶ τὴν διὰ καὶ τὸ Διὰ μζὺ. Οὐλα μὲ φεύγουν ἀπὸ τὸ κεράλι. Διὰ τὴν ἐξοχότητα σου. . . Ὅχι νὰ μὴ τῆκᾶνω ὑπουργίνα. . . Τὸ βρῆκα, τὸ βρῆκα—δι' Ὑμᾶς, καὶ μάλιστα, δι' Ὑμᾶς, εἶνε καὶ Ἑλληνικὸ. Λοιπὸν,

γαδάκια, ὡς καθὼς καὶ στὴν ἐνωρία τοῦ ΠαπᾶΚαλοῦδη, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ ἄλλοι παπάδες, αὐτὸς πῆρε τῆς εἰ- κόνας, μὲ τὸ λαὸ καὶ ἐγύρισε τὴ λειτανία. Μπράβο παπᾶ Καλοῦδη, νὰ καὶ σὺ ἕνα εἶμιμο, εἶνε κομμάτι παλῆ, ἀλλὰ δὲν μπειράζει, εἶνε καθημερινάτικο, γιὰ τῆς σκόλαις θὰ σοῦ δώσω ἄλλο, ἂν κάνῃς φρόνιμα.

Κουβέντα στῆς 9 τῆς νύχτας.

Διευθυντής. — Βαὲ κύριε σένα λέω, γιατί τραγοῦδας μᾶς στο δρόμο;

Πολίτης. — Εἶμουνα, κύρ Διευθυντή, σ' ἕνα γλεντάκι καὶ τόβικα κομμάτι στὸ κέφι, καὶ γι' αὐτό. . . .

Διευθ. — Μέτα, μαγκούρη.

Πολ. — Μαγκούρης; δὲν εἶμαι, ἀλλὰ πῶ μᾶς, σοῦ λέω ὅμως; καὶ τοῦτο, ὅτις, ὅταν πᾶω στὴ πατριδα ἐκεῖνο τὸ χτηματάκι ποῦχεις, θὰ τὸ βῆνω φάκο νὰ τὸ κάψω, κ' ἂς πᾶω μεντρᾶσι. Εἶμαστε πατριώταις.

Διευθ. — Αἱ! αἰεὶ στὸ δ.όλο, φύγε.

Δὲν σᾶς λέω γῶ πῶς; καὶ οἱ ἄγιοι θέλουν φοβέρα;

Κύριε Μοιράρχε Ἀθῆνας.

Στὰ Χριστοῦγεννα τῶν Φράγκων ἐπῆγε στὴν ἐκκλησιὰ τῶν Κα- θολικῶν ἕνας χωροφύλακας μὲ συνοδεία μιᾶς κικαταφύρας του καὶ ἤθελε νὰ μπῆ μᾶς στὸ ἱερὸ τὴν ὥρα ποῦ λειτουργοῦσαν οἱ παπάδες; δηλαδῆς διὰ τῆς βίας, νὰ βεβηλώσῃ τὸ ἱερὸ. Αὐ- τὰ τὰ πράγματα εἶνε ντροπῆς. Θὰ μᾶς λένε οἱ ξένοι πῶς εἶ- μαστε ἀγρικνωθῶπι σὰ τῆς Νέεζ Ὀλάνδης. Ἐφερε τόση τα- ραχὴ στὴν ἐκκλησιὰ. Ρώτησε τοὺς παπάδες; τῆς ἐκκλησίας νὰ σοῦ πῶν ποῖος ἦτανε καὶ τιμώρησε τον, νὰ μάθῃ ἄλλοτες νὰ σέβεται τὰ ἱερά.

Καὶ στὰ Πατήσια

ἔχεις κἀτὶ γερόντικ χωροφυλάκους οἱ ὁποῖοι ὄντας εἶνε νη- στικὸι τὸ βίχμον ραχᾶτ γλέντι, καὶ ὅταν τὸ τσοῦζουν πᾶν καὶ φορτόνουνται τοὺς πολίταις, ἀπὸ τὴ μεγάλη τους δὲ ἀφ- ροντισία, κἀτὶ παλλικαρῶνικα παραέγιναν καὶ θὰ συμβοῦν κἀμμιὰ μέρα σκηνκίς.

Στὰ Πατήσια πᾶει τόσος κόσμος καὶ εἶνε καὶ τὸ πρόστιμο ὄχι μικρὸ, πρέπει νὰ σταίλῃς χωροφυλάκους ποῦ νὰ βαστοῦν τὰ κόστα τους; γιὰ νὰ φυλάσουν τὴν ἀσφάλεια τῶν πολιτῶνε. Ἐχω πεπειθῆσαι, ὅτι τὰ λόγια μου δὲν θὰ πᾶν ἀπόντε, καὶ κ' αὐτὸ σοῦ κᾶνω τῆς; εὐχρηστέτατες τῶν Πατριωτῶνε ἀπὸ τὰ νῦν της. Νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. Κύριε μοι- ράρχε, ἐλέησον.

«Τὰ αἰσθήματα ποῦ τρέρω δι' Ὑμᾶς, ἀπερτινα» . . .

Μὰ αὐτὸ τὸ ἄπερ τινὰ χιλίαις φορὰς θὰ τὸ γράψω, στρα- βόβηκα νὰ δῶ πῶς τὸ ἔχω γκαμμένο καὶ πᾶρα πᾶνω, Σβί- σιμο λοιπὸν τὸ, ἀπερτινὰ.

«Σὲ εἶνε πασίγνωστη, ὅταν κᾶνω περιττὸν καὶ πάλιν νὰ σᾶς τὰ ξεφράζω, . . ἐκφράζω» . . .

Ὅχι μωρὲ, δὲν τὸ λένε ἔτσι. Ἐκ . . . ἐκ . . . ἐκ . . . ἐξι- νος καὶ ξερός μου . . . ἂ, ἂ, ἐκφράσω. Λοιπὸν

«Ἐκφράσω, ἄτε ὄντος γινώστου τούτου, καὶ ὡς ἐκ τού- του, ἡ καλλιτέρα, τοῦθ' ἔνεκα, διεισιδὼν εἰς τὰ μυκῆτατα. . .

Αὐτὴ μοῦ φαίνεται; σὺν πολλὸ βεβαιὰ ἑλληνικώρα καὶ μπορεὶ νὰ μὴ τὴ καταλάβῃ. Ἄ; τὴν ἀλλάξωμε. Εἰσορῶν. . . ὄχ . . . ἐμβάινων . . . Ἐμβάινων; Σικτὰ ἐμβάινων. Τί εἶνε κἀνένα σίτι τὸ στήθος; νὰ πῶ ἐμβάινων; Λοιπὸν, προχωρῶν. Ναι προχωρῶν. Αὐτὸ εἶνε καλὸ. Προχωρῶν . . . Ἐχωρῶ πῶς; μ' αὐτὸ τὸ προχωρῶν, ὅτι ἐβῆσα στὸ ἀπροχώ- ρητο. Δὲν τῆς γράφω λέγω γῶ καλλιτέρα μὲ στίχους; Ναι, καὶ, μὲ στίχους; καὶ νὰ τοῦ, τυπώσω ἔπειτα στὸ Ραμπαγᾶ νὰ κᾶνω καὶ φιγούρα. Ἐμπρός, ἀναβῆν φρανσέ!

«Γλυκύτερον πτεσινόν μου!

ποῦ ἔπασ' ὕψηλά

Γέρο.

πόσο τὸν πουλάς τὸν γάλο ;

— Δὲν τὸν πουλάς.

— Δὲν τὸ πουλάς ; Καὶ γιατί δὲν τὸ πουλάς ; Γιαὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν πουλάς ἢ πῆ πῶς εἶνε φόβιος, καὶ γιὰ νὰ ἦναι φόβιος θὰ πῆ πῶς βρωμᾷ, καὶ γιὰ νὰ βρωμᾷ, πρέπει νὰ κατασχέθῃ, σὰν βρώμιος αὐτίς ὁ γάλος γιὰ νὰ ἦναι σφαγμένος θὰ πῆ πῶς ἐσφάχτηκε ὅταν ἦταν ζωντανός, καὶ ἀφοῦ ἐσφάχτηκε ὅταν ἦταν ζωντανός, θὰ πῆ πῶς ἦτον φόβιος, λοιπὸν τὸν κατασχέτο, καὶ εἶνε κατασχεμένος εἰς τὰ χέρια μου, καὶ γι' αὐτὸ τὸν κατάσχω στὰ χέρια σου. Φέρτον δὴ, γὰ τὸν ἐπιθεωρήσῃ αὔριο ὁ ἀστυνικός γιαντρός.

Αὐτὴ ἡ κουβέντα τῆς ὀμιλίας ἐγίνε τῆς προχθις ἀναμεταξὺ τοῦ δημόσιου Κατήφορου καὶ ἐνὸς γέρου, ποῦ ἔφερνε ἕνα γάλο σφαγμένο ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τὸν πῆγαινε νὰ τὸν φᾶν τὰ παιδιὰ του, καὶ ὁ δημόσιος Κατήφορος ἤθελε καλὰ καὶ σώνει με τῆς φοβέρας, ἐπειδὴς τὸν βρῆκε γέρο νὰ τοῦ τὸν φᾶῃ, καὶ ἀφοῦ τοῦ τὸν πῆρε, πῆγε καὶ τὸν κατάθεσε μέσα σ' ἕνα ταβερνιό, ὅπου θὰ πῆγαινε λέει τὴν ἄλλη μέρα νὰ τὸν κάνη ἐπίσκεψις ὁ γιαντρός, νὰ δῆ, ἂν ζωντανός ἦτανε ἢ φόβιος, ὅταν τὸν ἐσφάξῃ.

Καὶ γιατίς παρακαλῶ σας, κύριε Δημόσιε Κατήφορε, ἀφοῦ ἤθελες ν' ἀγοράσῃς τὸ γάλλο, καὶ δὲν σοῦ τὸν ἔδωκε ὁ γέρος, ἀπὸ φόβος ποῦ ἦτανε, ἐγίνε σὲ μιὰ στιγμῆς βρώμιος ; Καὶ γιατίς τὸν κατάθεσες στὴ ταβέρνα καὶ δὲν τὸν ἔπερνες νὰ τὸν κρεμάσῃ ἀπὸξω ἀπὸ τὴ μπόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου σὰ μὰί ; Καὶ γιατίς ὅταν πῆγε τὸ γυῖός τοῦ γέρου καὶ τὸν πῆρε ὕστερα ἀπὸ κοντὰ δυὸ μέρζις, ποῦ κόντευε νὰ βρωμῆσῃ δὲν ἔκανες κάμμια ἐνέργεια ;

Νὰ στοῦ πῶ ἐγὼ τὸ γυῖός ; Διότι ἤθελες νὰ τὸν κάνης χλάπα χλάπα, καὶ τὸν κατάθεσες στὴ ταβέρνα γιὰ νὰ σοῦ τὸν μαγερέψῃ, ἀλλὰ ἔφαίγες τὴ κοτσιουλιά του μονάχα.

Τώρα, κύριοι πολίταις, ἄλλο δὲν μᾶς μένει, παρὰ ὅταν πέρωμε ἕνα κομμάτι κρέας νὰ τὸ πᾶμε στὸ σπίτι νὰ φᾶν τὰ παιδιὰ μας καὶ ἡ γυναῖκά μας νὰ μᾶς τσακώῃ στὸ δρόμο ὁ Δημόσιος Κατήφορος καὶ νὰ μᾶς λέῃ πῶς εἶναι βρώμιος καὶ νὰ μᾶς τὸ πέρνῃ ἐκεῖνος, ὥστε ποῦ νὰ καταντήσῃ νὰ τρέφεται κείνος σὲ βῆρος μας, νὰ τὸν κάνωμε δηλαδῆς ὑπότροφο τοῦ λαοῦ.

Εἶναι φέμματα ; Ἴδου εἶναι Δημόσιος Κατήφορος κι' ἄς με καταγγείλῃ, κι' ἄς με στείλῃ στὸ Κοσανάκο νὰ με διορθώσῃ στὸ ἔκτο. Ἀλλὰ ποῦ τοῦ βαστᾷ, νὰ ρεπετίδι τοῦ πάει.

Μωρὲ δικασταῖς ποῦ τοὺς ἔχομε, καταντήσαμε νὰ μᾶς κάνουν οὐλοὺς ρουφιανόχορμα.

κατέβα καὶ δι' ἐμένα, μιὰ ὥρα χαμηλὰ,
τὴν πτέρυξ σου ἀπλόων τὴν πουπουλωτή,
ὀλίγον θάπεισέ με τὸν πολυδυστυχῆ.

Τὰ ζάβωσα. Ὁ τελευταῖος στίχος δὲν πᾶει, θέλει ἄλλαγμα. Βρὲ ἄς τὸν ἀφήσω, ποῦ θὰ τρέχω τόρα νάβρω ἄλλον ; σάματις τὰ τὸν στείλω στὸ διαγωνισμό. Ὁχ ἀδερφέ. Ἐμπρός.

Οἱ ἴφθαλμοί σου πνέουν περὰ περιφλογῆ,
καὶ ὅταν ὀμιλᾷς τρανάζεσαι ἢ γῆ.

Ἐκεῖνο τὸ ἐμὲ λέει δὲν μ' ἀρέσει· κα' ὄλου, πέφτει χοντρό. Δὲν τὸ λέει ἢ γλώσσά μας ὀμιλᾷεις. Ὀμιλῶ, ὀμιλεῖς, ὀμιλεῖ, ὀμιλοῦντων, ὀμιλοῦντην, ὀμιλοῦμεν ὀμιλοῦσι, ὀμιλόντων. Ὅριστε λοιπὸν ποῦ κλίναμε ὅλο τὸ ρῆμα καὶ δὲν τὸ βρίσκουμε μέσα αὐτὸ τὸ ὀμιλᾷς. Βρὲ ἄς τάρῃσω, κακὸ δὲν θὰ τῆς κάνεις

Τὸ στήθός μου κατάντησε
ἀβύσων στεναγμὸς
εὐδέποτε ἀπάντησε,
κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς,
ὦ ἔρωτα, χρυσόπτερε
καὶ χρυσοτουφεκάτε» : . :

Ἀπὸ ὄσας

δραχμαί· μαζέψα ὡς τὴν ὥρα καταθεσά στὴ Νεάπολι στὸ παντοπωλὴ κύρ Γιωργαντᾶ δρ. νέαις 50. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἰσομοῦ τῆς Κόρινθος, ποῦ εἶνε στὸς ἀγίους Θεοδώρους δρ. 50 νέαις, καὶ εἰς τὸ ἀρτοποιεῖο τοῦ κύρ Π. Περιβολάκη ποῦ εἶνε στὴ συνοικία τοῦ Ψυρῆ στὴ πλατεῖα ἄλλαις 50 δρ. Ἀπ' αὐτονοῦς τοὺς κυρίους μπορεῖ νὰ πέρνῃ καθε ἀσθενὴς οἰκογένεια λεπτὰ πρὸς βοήθεια, φτάνει νὰ φέρνῃ τὴ συνταγὴ τοῦ γιαντροῦ ὑπογραμμένη καὶ ἀπὸ ἕνα παππᾶ τῆς ἐνωρίας, ὅτις εἶνε ἄπορος.

Μεθαῦριο θὰ καταθέσωμε καὶ ἄλλαις δραχμαῖς στὴ Πλάκα, στὸ Βαρθακονῆσι, καὶ ὅπου ἄλλου εἶνε τῆς ἀνάγκης. Γιὰ ὅλα δὲ θὰ δοθῇ καθαρὸς λογαριασμός.

Τρίτος Κατάλογος

συνδρομῶν γιὰ τοὺς βλογιασμένους.

Ἀπὸ ἀνώνυμο γραῖα τάλληρα δύο, τὰ ὅποια παλάβα ἀπὸ τὸν κ. Κούζη εἰς τὸν ὅποιο τὰ ἔχε παραδώσει, ἐπίσης ἀπὸ ἕνα παπᾶ τάλληρο ἕνα, ποῦ δὲν θέλει νὰ τοπωθῇ τὸ ὄνομά του. Γεώρ. Φιλίππου δρ. 2,20. Γ. Μ. Δερνίκος 1. Π. Σιλβερόπουλος δρ. 2. Π. Καρακασίνης λ. 20. Ι. Μελιδράνης 1,10. Ι. Παπαϊωάννου λεπ. 50. Ἀδελφοὶ Ἀλεφαντῆ 1,40. Π. Κιρκίνης 4,10. Φ. Σκόκος 1. Π. κ. Φ. Σκόκου 1. Ἡ κ. Δ. Βεβέρη δρ. 5. Σ. Ταμπαλῆς 2,20. Δ. Γαλιάνος δρ. 5. Μ. Λιβαδᾶς καμαργέρης 1. Κ. μαστροκόστας Μιλιώης 1,70. 2. Ξανάκης 1. Γ. Γρούγκας δρ. 5. Ἀνώνυμος Γ. 1. Ἀνώνυμος ἐντὸς τοῦ οἰνοπωλείου Ζᾶνς δρ. 5. Π. Βυσταριῶ 1. Ν. Κωνσταντίνος 2,10. Ι. Λινδρός λ. 50. Σ. Σαυροῦλῆς λ. 50. Ι. Γρεκός δρ. 2. Σ. Παπαθανασόπουλος 1. Κ. Σκιαδᾶς λ. 50. Π. Περιβολάκης 2,20. Ἀθ. Καρᾶλης 1. Σ. Καλαμπόκης δρ. 1. Α. Κτ. νᾶς 4. Δ. Φέξης 4. Τὸ ὅλον δρ. 66,70.

Κρέας βωδινὸ

πρόβιο, ἀρνάκια καὶ βιδελάνια τετράπαχα ἔχουν στὴν μεγάλη ἀγορὰ ὁ κρεωπώλιος ἀδελφοὶ Γυφτόπουλοι, ποῦ εἶνε τὸ χάρακι ὁ τους πρὸς τ' ἀριστερὰ λίγο παραπάνω ἀπὸ τὴ παράγκα τὴν ἀστυνομική. Ὅποιος ψωνίσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ κρεωπωλεῖο καὶ δὲν εὐχαριστήθῃ, ἄς ἐρῆθῃ νὰ μοῦ πῆ, φτωχὸς μου, πρωτοψεύταρε, καὶ ἔχω πεποθήσῃς, ὅτις οἱ Γυφτόπουλοι, ὅτις μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ με κάνουν τοῦ μελιλιουῖο, θὰ δόσουν σ' ὅλους πρᾶγμα τῆς ἀρετικίας των

Προκήρυξεις

Β. ἦκα μιὰ βελωνοθήκη με ἐνέα βελῶνες μέσα ἐκεῖ στὸ περιβόλι τοῦ Πανεπιστήμιου, ὅποια τὴν ἔχασα, ἄς ἐρῆθῃ νὰ τῆς τὴ δώσω. Ἐνε κομμάτι μακροῦτ' ἀλλὰ δὲν μπερᾶζει. Κι' ἂν ἐν μοῦ τὴ γυρέψουν τὴ ποῦτ' ἂν εἶνε φιλῆμα, με τὴν συμφωνία, νὰ μὴ ἔχωμε καὶ δαγκώματα στὰ κρυφά.

Ὁ Γιάννης Νιώτης στὸ Περαία ἦτανε κομμάτι ζωομῆνος μιὰ βραδία, καὶ τοῦ πῆραν τὸ καπέλο τὸ καινούργιο εἰ φίλιου του καὶ τοῦ κάθισαν ἕνα παληὸ στὸ κεφάλι. Παρακαλεῖται λοιπὸν κάθῃ καὶς ἄνθρωπος, ἂν δὲν ἦναι ἀφιλότιμος, νὰ τοῦ δώσῃ τὸ καπέλο τοῦ ἀνθρώπου γιὰτις ἀπὸ κείνη τὴ μέρα κάθεται καὶ αἰαίει.

Ὅρσε μὲς τὸν ἄμπακό μου, ρὲ μπουῖρο, εἶχε τουφεκί ὁ ἔρωτας ποτέ ; Ἄμ. τέτοιος κολοκυθοκέφαλος εἶμαι καὶ τέτοια κάθουμε καὶ γράφω. Ἀναβάν.

Ὡ ἔρωτα χρυσόπτερε ; . . .

ὄπτερε ; πόπτερε . . . Πῶ νὰ βρῆς τόρα λέει νὰ ταιριάζῃ μὲν τὸ ὄπτερε ; Ἐλα ντὲ τόρα. Ἄει σματηρ, ποῦ θὰ καθίσω γὼ νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου γὰ τῆς φτειάνω στίχους. Βρὲ Ἐλένη, ἔχεις μιὰ δεκάρα νὰ πηγῶ καρὲ ;

Ἡ Ἐλένη, ἢ ἀδερφή του εὐγανε καὶ τοῦ ὕωκε μιὰ δεκάρα λέοντας :

— Δὲν ἔχει ἄλλη ἀπ' αὐτὴ, μὴ ρωτᾷς πῶς τὴν ἔχω οἰκονομῆσει.

— Φέρ τιν' ἄν, καὶ πῶς τὴν ἔχεις οἰκονομῆσει, ἐγὼ δὲν σὲ ρωτῶ, δὲν μπᾶς μακάρι νὰ φιλιθῆς. Αὔριο θέλω νὰ οἰκονομῆσῃς ἄλλη μιὰ γιὰ καπνὸ.

Καὶ πῆρε τὸ καπέλο του καὶ βρῆκε νὰ πᾶῃ νὰ οἰκονομῆσῃ τὸ μπουναρὰ τὸν ὅποῖον πῶς τὸν οἰκονομῆσε, θὰ σὲς πῶ μεθ' ἑσέ :